

ĐỖ HỒNG NGỌC

tặng Nguyễn Xuân Thiệp

“...sống lao xao bờ tôi” (*)

Thiệp biết không,
Không phải tự dưng mà khánh minh thiết tha kể chuyện *tình dây sau cuộc mổ*:
“Tôi tình dây nỗi sợ ập tới
Chợt nhớ giờ vòm cây mở rộng hơi đêm
Cho những con chim bên thềm nhà tôi đi ngủ
...
Cơn đau vỡ sóng
... Và tôi biết. Tôi đã trôi qua vết cắt bằng sự chờ đợi của những trái tim
Tôi đi qua con đường mê bằng ánh mắt lời kinh thấp sáng”

Không phải tự dưng mà đố hồng ngọc cũng kêu lên *xin cảm ơn, cảm ơn*:
“xin cảm ơn cảm ơn
cơn bệnh ngặt nghèo quật ta kịp lúc
... cho ta trở về làm con thú trinh nguyên
cho ta trở về làm em bé sơ sinh
không lý trí không nghĩ suy không toan tính ”

Rồi, không phải tự dưng mà hồ đình nghiêm cũng viết:
“như con nít tập đánh vần hoạn nạn
sinh lão bệnh . rồi cà lăm
... Tôi ra viện làm bạn với cây gậy
tập giữ thăng bằng đi với ba chân”

Không phải tự dưng mà khánh minh mà đố hồng ngọc mà hồ đình nghiêm
cùng tấu lên màn hợp xướng
ở đó, nguyên xuân thiệp làm nhạc trưởng
vung chiếc đũa thần
emergency
“như chiếc lá khô. bay.đảo” ()**

không có kiếm phở
chẳng có phượng cầu hoàng
không có người xuống ngựa kẻ dừng chèo
mà kiếm phong rào rào
vương phủ

**“nằm trong emergency chiều nay
không có mảnh trăng thương huyền trên tuyết
chỉ có cánh bướm màu hổ hoàng. trong mê sáng. và thơ
khuôn mặt bạn bè. những con đường đã đi
từ vương phủ”**

**“bây giờ cuối tháng ba. vẫn trong emergency
nằm nhớ. như cây
... như chim về. hoàng hôn. đôi cỏ tía
có khi nhìn mây trôi. nghĩ tới ngày phiêu bạt
đêm nằm mơ. thấy bạn xưa. khóc cười trên những nhánh phố
đời sống. mùi cỏ khô”**

còn lâu Thiệp ơi, còn lâu mới như cây trăm cành nhớ. Còn lâu.
Chỉ là chiếc lá mong manh.
Như chiếc lá cuối cùng. Trước cơn bão tố.

**tôi bây giờ
sống như lá rụng**

**...tôi. như chiếc lá
rụng
bên vệ đường
khi mùa đông tới**

Phải rồi. Nó vậy đó. **mưa và tuyết / trắng. miền trung tây.**

Nó cứ vậy đó. Tathàgata.

'Không hẹn mà đến/ Không chờ mà đi/ Bốn mùa thay lá thay hoa thay mãi đời ta...' ()*.

Cho đến lúc nào đó, ta nhìn ra ta từ cõi *không* nào kia
**một mình. trong bệnh viện
nằm nghe gió
từ cõi mạn đà la nào
thổi qua trang kính cổ**

**...nơi trò chuyện với basho. nghe dế gáy. trắng tàn
với ước trai. khi ráng trời phủ xuống chòm cây
và pablo neruda. trong ngày đầy tin bão**

và nghĩ thầm rằng
**màn đã hạ. vờ kịch không hồi vĩ thanh
còn ai nhớ ai
những mẫu chuyện cũ không người kể lại**

vậy mà không phải vậy.
người ta vẫn còn kể lể đó, rằng xưa...

*"Có người thi sĩ
đem vần thơ. trải xuống cuộc đời
đến tận, tâm hồn chúng ta
một bến bờ. xa xôi lắm..."*
như Duyên.

Và, Tô Thẩm Huy khi nói về

"hình ảnh của một con người còn giữ được cái chất thiên lương của kẻ sĩ phương Đông",

Cho nên Thiệp ơi, một hôm khi người ta quán tưởng chính mình, sẽ chợt nhận ra

**a. cuộc đời. những mẫu cắt dán
một cơn gió
cuốn đi. như lá khô**

bởi, khi có cái "Tri Kiến" cuộc đời là những mẫu cắt dán, là trò chơi puzzle của trẻ con, một thứ ngũ uẩn chấp vá, tạm thời, thì tức khắc từ cõi mạn đà la / thổi qua trang kính cổ:

Gaté, gaté, paragaté, parasamgaté, Bodhi Svàha!

**Ở đó sẽ thấy ngón tay chỉ trắng
đi về phía ngọn đồi. bàn tay chỉ
mặt trắng**

Và rồi tuyết sẽ tan. Và rồi gió sẽ ngừng thổi. Và rồi nắng sẽ lên.
**nhưng tôi vẫn tin
tuyết rồi sẽ tan. gió ngừng thổi lộng qua những con đường
và nắng sẽ lên
người gặp lại người. trong bàn tay ấm
lại thấy
những bông hoa loa kèn. đỏ
người đứng. trông theo người
và những đám mây. trôi**

Thiếp ơi, **người gặp lại người. trong bàn tay ấm**
bởi khúc hợp tấu emergency vẫn còn lay động, vẫn còn làn "sóng lao xao bờ
tôi"...
cùng bạn bè như từ muôn kiếp trước, khi
"...hạt bụi lang thang
đánh vào hơi thở
duyên sinh vô ngã
ngũ uẩn giai không
từ đó thông dong
thống tay vào chợ"
(ĐHN)
phải vậy không?

đỗ hồng ngọc

.....
(*) Trịnh Công Sơn

(**) Bold, thơ Nguyễn Xuân Thiệp.